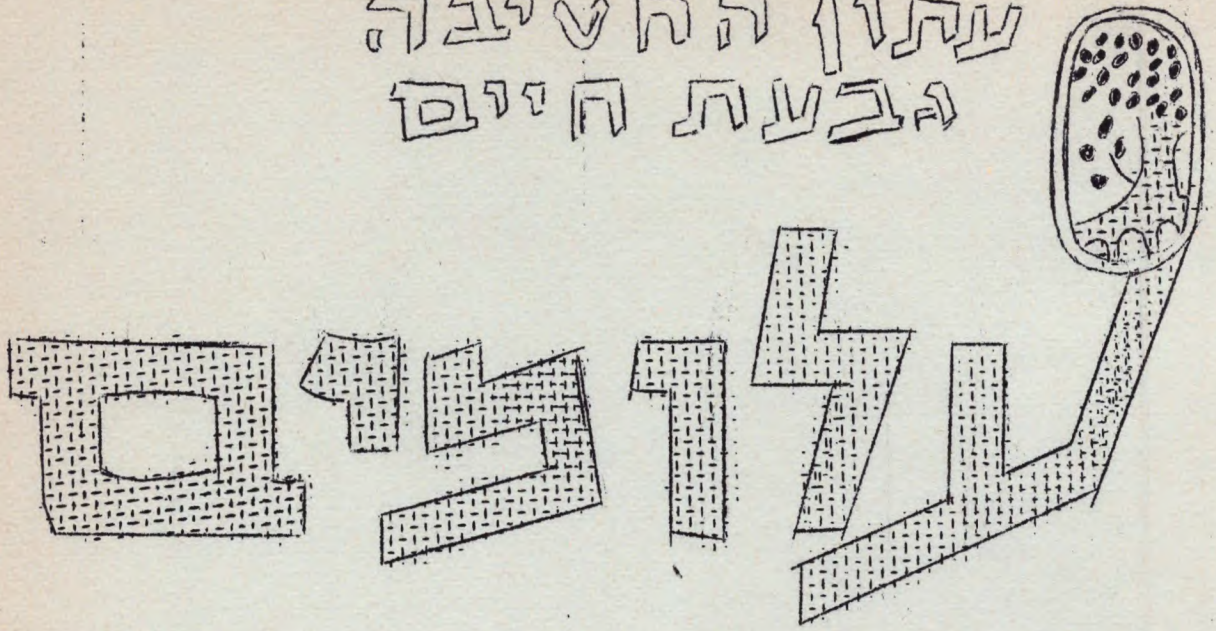

ארכיון

עתון החטיבה
גבעת חיים

עלון מס' 118 / 9

יום ו' 25 מאי 1962. כ"א אייר תשכ"ב.

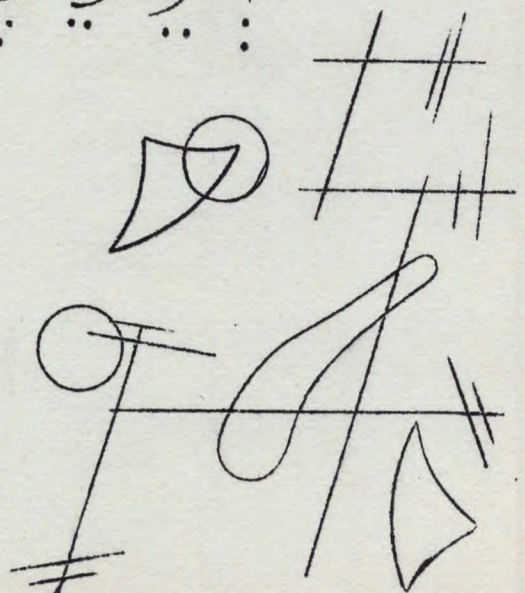
"... תעברו בנתיבות חיים,

וליבכם ער, ומדניכם קשובה,

ועיניכם משובלות

תמיד..."

בימליק, "יהי חלקי עמכם"

דבר המערכת

שוב נעמוד כולנו במפקד זכייתה ונספח תכנים לשירותינו.
שוב יחוג המסק חג זכולו שלנו, כל החטיבה, חג בו היא מקבלת
בנים חדשים לתוכה.

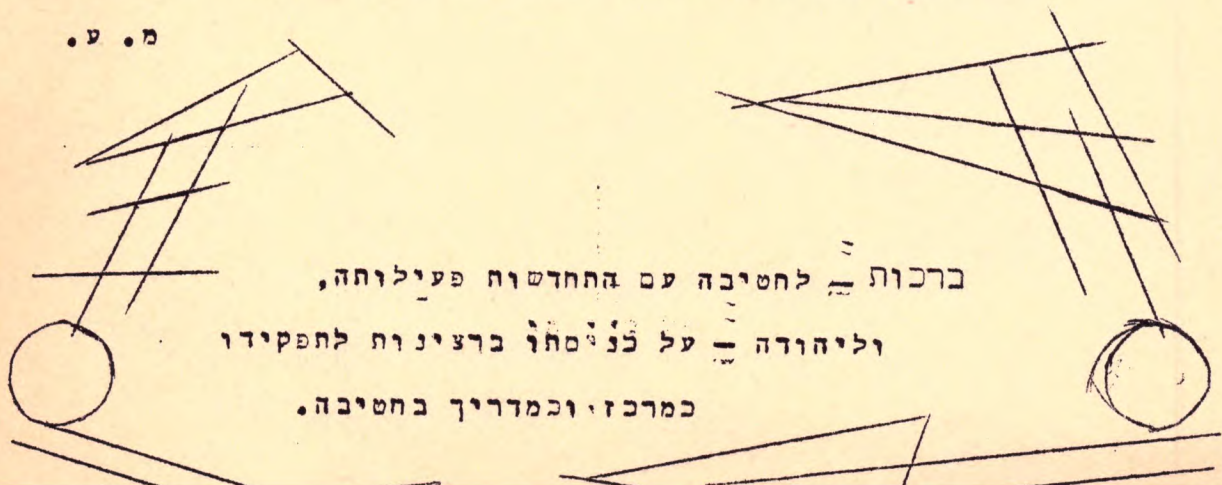
זו הנה השביעית שאנו חוגגים חג זה, בסכס רב רושם,
ומסתפים את כל המסק במחתנו. כי השמחה היא כללית. הבנים
מצטרפים לתנועת הנזער של הקבוץ, להתחנך לקראתו, לספוג
מערכיו ולהיות מוכנים להצטרף אליו בבוא הזמן.
לבנים המצטרפים מסכם ערב החג את תקופת הכנתם לקראת
הכניסה לחטיבה. הם באופן מעשי נכנסו כבר לפעילות ולמדו
להכירה מכל צדדיה, הם הטילו על עצמם משימות והשתרלו לבצעם
על הצד היוזר טוב. צפיתם לחג, שהם מכינים אותו, רבה. ערב
זה מסכם תקופה ופוחח בפניהם תקופה חדשה, תקופת פעילות בחטיבה.
הם יצטרקו לעלות בשלביה עד שיקבלו את דגל החטיבה למשמרת,
ויצטרכו לנהל את פעולותיה.

החטיבה מוכנה לקבל את כיתה ז' לתוכה. אחרי שנים של קפאון
בפעולותיה מחילה החטיבה להתעורר ולהתגבש. עצם הופעת עלון
זה היא הוכחה לכך. נערכו כבר כמה ערבי תרבות, ערב משחקים
מוצלח וסיוול לכרמל בל"ג בעומר. כמו כן החל לפעול החוג למכונאות
וההדרכה הולכת ומתארגנת.

אנו תקווה שהתעוררות זו של החברה תאפיין את כל תקופת היוזתה
כל כיתה ז' בחטיבה ואת רמת פעילותה בה.

אנו מאחלים לכם פועל הברכה ורבת השגים!

מ.ע.

נכ"י

העולות למצוות

ה. ח. נ. ו. 1

המשימות

מתוך 13 שלנו, מצא חן בעיני ביותר המסנון. הוא התקיים באחת השבתות האחרונות. בהתחלה קראנו לזה "חלוץ בודד בסדה", אבל אחרי זמן קצר החלטנו שיותר טוב שהמחנן יהיה בסליסיות. כל שליסייה הקימה את מחנונה במקום אחר. הכנוחנו לקראת המחנן היו גדולות, התלהבנו מאד לרעיון, חכינונו הכל כמה ימים לפני המחנן. למחרת כשעה לפני הזמן, מרב התרגשות, יצאנו כל קבוצה למקומה והתחלנו במרץ רב להקים את המחנן. ניקינו את הסטח שהיה מלוכלך למדי, לאחר זה הקמנו את האוהלים וכל סאר הדברים, כגון חצובה סככה ועוד.

יש כאלה שעשו הרבה מתקנים, לפני מחנן זה היה לנו מחנן של כל הכתה ביחד ואז למדנו את הכל, ועכשו הרי אנחנו בעלי ניסיון, יכולים לעשות מחנן לבד בלי מדריך.

כאשר גמרנו לבנות את האוהל רצינו לנות קצה. אבל הזכובים המרובים הפריעו את מנוחתנו. בליח ברירה יצאנו החוצה והחלטנו סצריכים להקים עוד משהו בגלל עודף הזמן. הקמנו סככה לאוכל,

בשביל שהאוכל לא ינמס מחם, היתה אז סמס חזקה. בשעה ³⁰10 באו הורינו לביקור לראות את האוהלים. החלטנו סצריכים לעשות להם הפתעה. ביטלנו להם פופ-קורן, סחציו נטרף, אבל היה סעים, הגסנו להם כיבוד והם נהנו מאד. הורינו לא רצו ללכת. אבל בגלל שהגיעה כבר הסעה להכין את ארוחת הצהריים, נאלצנו לבקשם ללכת. הם הצטערו מאד. הם אמרו שחוץ מהזכובים בתוך האוכל, נעים שם מאד. אך לבסוף הם נפרדו מאתנו ונשארו טוב עצמאיים.

ניסינו להדליק את המדורה, אבל זה לא הלך, התיאשנו. אבל לאחר מאמצים רבים הצלחנו. היתה אש גבוהה מאד והמרק התבשל במהרה, עד כדי כך שכשרצינו לסעום אותו קיבלנו כויה חזקה. המרק היה קצת יותר מדי מלוח, אבל זה בגלל שלא התנסינו בבישול. עשינו צ'יפס טוב, גם ביצים עם נקניק מטוגן, היה חירס, גואיבות של גת והאוכל היה טוב מאד.

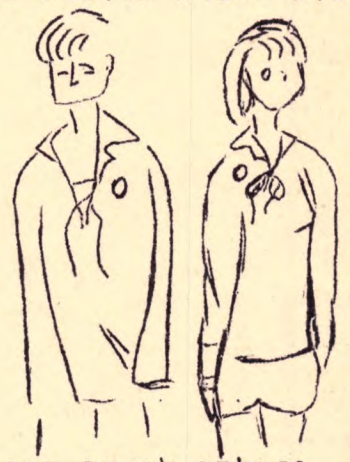
לאחר שמילאנו טוב טוב את הבטן לא יכולנו לקום והחלטנו על אף הזכובים לשכב לנוח. לאחר מנוחה די גדולה נפגשנו עם כל הכתה בבית, וביקרנו במחנונים. אני מודה, שבאמת, בלי יוצא מן הכלל, כל המחנונים היו מאד יפים, וכולנו חזרנו מרוצים מהיום הזה.

ב-ר-מ-צ-ו-ה

מזה 7 שנים נוהגים אנו לחגג את חג-הבר-מצוה ברוב עם והדר, אך אין זה אומר שצורת החג המקובלת אצלנו היא בבחינת "זה ראה וקדס" ואין מה לשנות וביחוד להוסיף.

אין ברצוני, במסגרת המצומצמת של "דף למחנך", לחזור על דברים שנאמרו בסתי אסיפות חברים, במיוחד שלא היו חילוקי דעות רציניים בדבר "חוקיותו" של החג הזה אצלנו, אלא מובן שיש לצקת בחג עתיק זה תוכן חדש המתאים לנו. תוכן מתאים לנו - מסמעתו כן. הנה זה. הבנים מגיעים "למצוה", כלומר הם בשלים להיות חברי חנוכה הנוער העובד וחטיבת הבנים, הרי סיבה מספקת לשמחה רבה בשבילנו. אך הבנים צריכים להוכיח את כשלותם, וכולכם הרי מכירים את "13 המצוות", המודפסות יפה על קרטון וחלויות על הקיר, וביניהם סורת מבצעים הכוללים מכחי עזמאות, עזרה הדדית; משימת למודיעת, חנוכהיות וכולו.

האמנם משמשת "שנת הבר-מצוה" באמת שנת מבחן לבנינו? האמנם יש יחס רציני לאותן המצוות המתקבלות בשיחה חגיגית עם המחנכים והמדריך? לפי ניסיוני שלי (האמנם רק שלי?), איני יכולה לענות עליו בחיוב. אמנם קל מאד לשמור בלילה ארבע שעות, וכמה קשה לנצור את הלשון ולא לענות בגסות לחברה המוסרת את כל מרצה לטיפוח הנוי בבית הספר, בעת שהיא מעירה איזו שהיא הערה הקשורה בשמירת העמל הרב המושקע בנוי, אך פוגעת במשהו בנוחיותם של הבנים. גם לא קשה לנסוע למשק אחר לכמה ימים, אך מי זה יתאמץ להקל על קליטת ילד חדש בתנאים קשים וחדשים עבורו?

כחוב - עזרה למשפלת. באמת - אין זו בעיה לנקות את הבית, אך בעית הבעיות היא לשבת בשיחת כיתה ולגלות בגרות מספיקה כדי לשמוע זה את זה או את דברי המחנכים.

יכולתי למנות כאן כהנה וכהנה, אך החשוב מכל הוא - מה לעשות, איך לחקן.

ואין לי אלא עצה אחת בלבד - תא החטיבה במקום חזק, מאורגן ופעיל, אשר בפניו יצטרכו בני כחה ז' למסור דו"ח על פעילותם בשנת הבר-מצוה. לחץ חנוכה המופעל מלמעלה למטה. קבלת הבנים לחטיבה - וזהו חג הבר-מצוה שלנו - צריכה ליחפך לארוע המרכזי של החטיבה במקום, אשר החגיגה עצמה משמשת לו רק סיום נאות. הוצע כבר מזמן שהשבוע האחרון שלפני המסיבה צריך לשמש "שבוע החטיבה" ולכלול מבצעים שונים רעיוניים וספורטיביים.

"המצוות", שאותן צריך כל בן כחה למלא, צריכות אף הן להקבע באסיפת השכבה הבינונית כולה ולא במסגרת כיתתית בלבד, מוסדות החטיבה מתעניינים במידת מילוין, ומידי פעם בפעם נמסר על כך דו"ח לכל חברי השכבה, אחרת הן הופכות לסיסמאות ריקות, אשר אינן מחיבות איש. כל זה יזכיר גם לכל חברי השכבה שקליטת עליה, עזרה הדדית, סובלנות וכולו וכולו הם ערכים מוסריים ומחייבים אותם לא פחות מאשר את "בני המצוה".

אך כל זה מחייב, כאמור, תא חטיבתי ער למתרחש בתוכו, פעיל ומפעיל את חבריו ועומד על משמר הערכים היסודיים שלנו. זה עתה נבחרו מוסדות חדשים לחטיבה, קשה לדרוש מהם לארגן "שבוע החטיבה" לאחר שנת תרדמה וחוסר פעילות כללית. אני מקווה שהמוסדות החדשים יכניסו רוח חדשה ותנופה בפעולות החטיבה שלנו. הגיעה העת, אמרות כגון "החטיבה מתה", "החטיבה גוועת" חיבות להפסק, הרגשה אי הנחת אסור לה שתמשך עוד, גוף החטיבה בגבעת חיים חייב לקום לתחייה.

מי יתן ומחנך כתה ז' בשנה הבאה יוכל לסכם ביתר שביעות רצון את "סנת הבר-מצוה", והנני מאחלת לתא החטיבה שנת התעוררות ועבודה פוריה. ולכתה שלי, המתקבלת "רשמית" לחטיבה - תרמו אף אתם לעלית קרנה של החטיבה, עלו והצליחו!

קורס טבע בכרמל.

בשעות הצהריים החמות התאספנו כ-20 חברה בפתחו של ואדי פלה. משם החילוננו הולכים לכיוון בית-אורן. וכך יום יום היינו משכימים, חוגרים את כל הציוד הדרוש, ויוצאים לסיורים. בסיוולנו אלה עברנו את ואדי פלה, ואדי קילח (מסירה דרך המעינות לשויצריה הקטנה ולבית אורן), כמו כן היינו בדליה אל כרמל ומשם דרך ואדי המערות הגענו לכרם מהר"ל. היו ימים שסילנו רק עד לצהריים, ואלה היו מוקדשים להכרת חברות צמחים שונות וללימוד הגדרת הצמחים.

באחד הסיורים הגענו לבאר מים עמוקה, ואחד מהחברה גילה סלמנדרות-צעירות. 20 חברה רבצנו כולנו עם הראשים כלפי מטה, כדוגמת פרח, נועצים את עיננו במים, והפרח שביננו (עמוד העלוי) ירד לתחתית הבאר וניסה לצודן. יש זהיינו מגיעים אל אחד הצוקים הגבוהים שם קינן אחד הטורפים, וקבוצת בנים היתה מנסה בכל השיטות והמאמצים להגיע אליו. נשמע הסבר צנוע מאחד הגיבורים: "אני יכול להגיע לשם אבל כולי רועד". עיתים פשוט הלכנו כשאנו הופכים את כל האבנים בדרכנו בחיפושנו אחר זוחלים, אך בהדגשה מחזירים אותן למקומן הקודם מאחר שכל אבן משמשת בית גידול, או אוספים צמחים שאינם מוכרים ושואלים לשמם ולתכונתם.

בערכים שמשנו הרצאות בהן, מחוץ לכלי הכתיבה שהבאנו, היו עוברים בתור מיד אל יד הנחשים "החמודים": שחור הראש, הזיתני ונחש הטבעות. ההרצאות הקיפו נושאים רבים: א. איזורים פיטוגאוגרפיים (איזורי צמחיה). ב. הצמחים

היה היתה צלחת אחת, זאת אומרת היו יותר,
 אבל אני מתכוון רק לאחת, ויצא המזל שדוקא
 יהודה לקח את הצלחת הזאת לטיול השנתי בסביל
 לאכול, כי הרי אי אפשר בלי לאכול. ואת
 הצלחת הזאת לקח יהודה גם לשפת הים. לאחר
 הארוחה הלך יהודה לשטוף את הצלחת במים
 הים הגדול והסוער (כנרת), אך לפתע הגיע
 גל גבוה מאד (שלשה ס"מ) וחטף את הצלחת.
 אך יהודה לא אמר נושא, מיד חלץ את נעליו
 ונכנס למים, אולם הצלחת המסיכה בשיט
 זיהודה נאלץ לצאת באכזבה. כאן בא לעזרתו

רפי

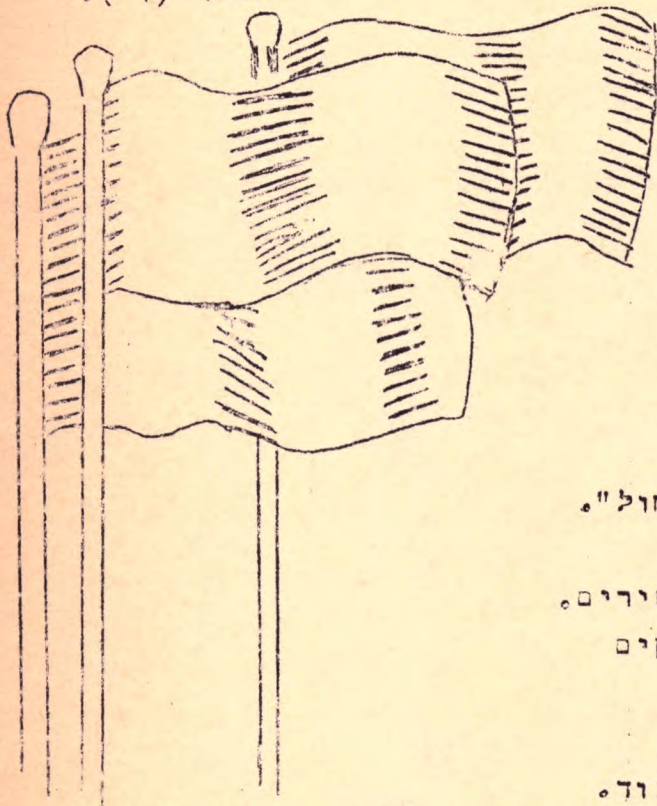
הינע עינים

שבענינו

אשר חברו, שיצא גם הוא לטיול, ונכנס אף הוא למים ויצא במהרה, אבל לא-כמו
 שנכנס אלא עם מכנסים רטובים. לא ידענו מה נעשה, אך לפתע באה היסועה ממקום
 שלא ציפינו לו, היתה זו אניה גדולה מאד (סירת דיגים). קראנו לה בכל כוחנו,
 אך היא לא שמעה את קולנו. הפחלנו לנפנף בידינו ולהצביע, רב-החובל הצעיר
 (דייג), ראה אותנו אך לא הבין אותנו, אך לפתע הם ראו את הצלחת (הם לא
 ידעו מה זה מרחוק) והחזירו לנו דבר כל כך יקר, ולקחו אותנו לשוט קצת
 בים. בעצם, אולי הם לא לקחו אותנו, בכל אופן רצינו סיקחו, וכך נגמרה
 ההרפתקאה הגדולה.

באיר (ו').

" 1 ב מא י "

באחד במאי
 החאחדו הפועלים
 ואמרו: "די!"
 "לא נעבוד את העסירים
 מקבצי הכסף והזהב,
 היה להם סכום גדול
 כנגררים אשר על פני החול".
 אז סבתו הפועלים.
 סבתו ולא עבדו את העסירים.
 נסארו בתי החרושת ריקים
 ריקים מפועלים.
 והפועלים הלכו ברחובות
 בדגלים ובראס כבוד.
 יונתן (ג').

זכה הסופר זולה לראות בחייו את זועות המשטר הקפיטליסטי של המאה ה-19. הוא מתאר בעט נאמנה פרשת סיבלותיה ומאוייה של שכבה חברתית בסולם המעמדי של צרפת.

בסגנונו הנטורליסטי מתאר זולה את החיים המושפלים של הכורים, ואת חייו של כל פרט בשכבה זו. התנגדותו האנושית למשטר ניבטת מבין השורות.

הספר דן בעירה קטנה השוכנת קרוב לפריס, שרב תושביה עוסקים בעבודת הכרייה. עבודה זו עוברת במשך דורות רבים מאב לבן. משפחות שלמות נבלעות בבטן האדמה, לעמל של שעות ממושכות. הפחם ממלא את ראותיהם. בני אדם יורקים דם ופחם. זעה ומחנק הם מנת חלקם בבאר הרחוקה קילומטרים רבים מאור היום. סבא בונמור, לדוגמא, יורד בהיותו צעיר מאד לבטן האדמה, כל חייו נבלעים באפילה זו. בהיותו בן שמונים לערך חולה וחשוש, גופו משוחק, חדל לעבוד שם. מוחו מעורפל לחלוטין. בניו ובני בניו ממשיכים עבודתו לקיום המשפחה.

סבא בונמור, סמל העבדות, סמל להשפלה. כבהמת עבודה סובב הוא בזוחלו על ארבע. הוא ביסוי נאמן לדמותם של הכורים בפרט וכל שכבות העם בכלל. מתחילות להשמע טרונניות כנגד המנצלים, השכר היומי אינו מאפשר לאכול פת לחם. אנשים מזי רעב נלכדים פחאם לתפיסה כי יש ללחום להטבת המצב, לקיום תנאים אנושיים מינימליים.

מתגבשות חבורות סביב לבחור צעיר, אטיין שמו, אשר מטיף ומורה ברבים למלחמה נגד הזועות. הוא בין היחידים היודעים קרוא וכתוב בין המון זה. לכן נתפסים הכורים אחריו. ומפה מתארגנות שביתות. מכרה אחר מכרה מצטרף להם. זהו ראשית עירעורו של המשטר הקפיטליסטי. ההמון סובב בחוצות וזועק ללחם ורק ללחם. אין הוא מרכה בדרישות. מנצלי ההמון שאננים ברוחם, בטוחים כי לא זמן רב ימשכו ההפגנות. השלוה וחיי הריקא הם מנת חלקם. אך המשעבדים

סועים בהשעותיהם. הכורים, על אף רעבונם הגדול וסבלם כי רב, אינף נסוגים מדרישותיהם. אלפי כורים מצטרפים לשביתות הנערכות חודשים מספר. בבוגדים היורדים אל המכרות - יורים.

הרעב והקור מפילים חללים רבים בקרב השוכפים. המצב הנורא שובר את הכורים. הם חוזרים למכרות ומתחילים הכל מחדש. שביתות הכורים נוחנות את האות לכל השכבות המנוצלות בעם, כי יש למרוד, ולשאוף לתנאי חיים הולמים. מפלתם של הכורים לא סמלה את ניצחון המנצלים. מפה החל כתרם של האחרונים לזוע תחת דרישות אלפי הפועלים ללחם וללחם... אלה הם הצעדים הראשונים למהפכה.

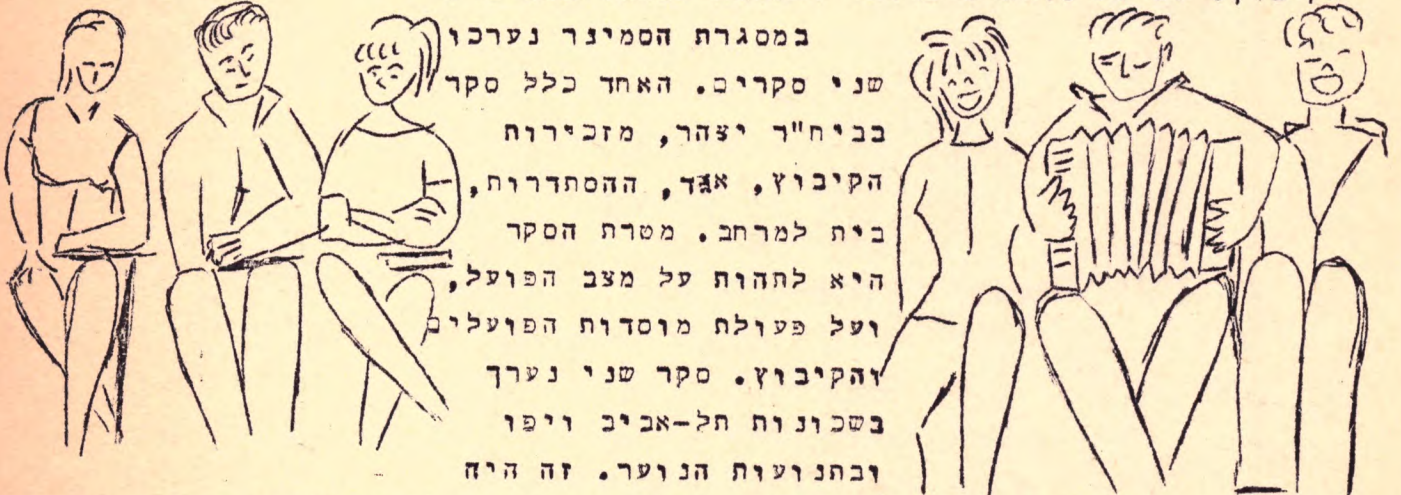
ס מ י נ ר י " ב

זה שלש שנים שמכנסים את מחזורי כחה י"ב לסמינר מרכז של 12 יום באפעל. אנחנו כאמור מחזור הי"בתיים השלישי. המחזור שלנו כלל ארבעה משקים: גבעה-ברנר, עין-כרמל, אפק ואנחנו.

מטרת הסמינר - מפגש חברתי בין המשקים, החלפת דברים ודעות, נסיון לראות ולהכיר חברות אחרות, ואם ניתן, אפילו - ללמוד מכך. המטרה העיקרית היא לעבוד במרוכז על חומר רעיוני, שלרוב אינו ניתן בביה"ס.

צורת האירגון - בסמינר שבדו בשלש צורות: ה מ ל י א א - שבה נכללו כל ההרצאות ששמענו, והשתתפו בה כל החברה. ה ח ו ג י ס - כל הסמינר. החלק לשלשה חוגים, בהם נערכו שיחות ובירורים על הבעיות בהן דן הסמינר. ה ח ו ל י ו ת - קבוצות קטנות, עד 6 חברה, שבהן עבדו על החומר הנידון, והם שימשו חכמה לחוגים. לעיתים ניתן סיכום כולל בצורת שיחה או הרצאה במליאה. לצורת אירגון זו יש יתרון שאפשר להגיע לשיחות ובירורים יותר מעמיקים מאשר עם כל המחזור כולו.

אין פה מקום לפרט את כל הנושאים שעברנו, מפני שהם היו רבים. אחדים מהם היו: הקפיטליזם המודרני, סוציאליזם (ועוד איזמים), כמו כן על בעיות הארץ, פיחות, מאבקים פוליטיים, האדם בתקופתנו לאור התמורות הטכנולוגיות, הקיבוץ. גם על נושא סיפורתי ואמנות עברנו בסמינר.

במסגרת הסמינר נערכו שני סקרים. האחד כלל סקר בביה"ר יצהר, מזכירות הקיבוץ, אגד, ההסתדרות, בית למרחב. מטרת הסקר היא לתהות על מצב הפועל, ועל פעולת מוסדות הפועלים והקיבוץ. סקר שני נערך בשכונות תל-אביב ויפו ובתנועות הנוער. זה היה

ביקור מאד מאלף, בעיקר לנו שגדלים בחממת הקיבוץ ולא נתקלים אף פעם בבעיות הקיום והפרנסה. נוכחנו לדעת שיש עוד לעשות רבות בשטח החינוך והטיפול במשפחות שחיות בניוון ובחוסר כל. יש לציין שלמרות הצפיפות והדחק תמיד התקבלנו במשפחות בעין יפה. בתנועות הנוער שמענו על המחסור העצום במדריכים, וזה ניכר במספר התניכים. לא פעם צריך לדחות נער שרוצה להתקבל לתנועה בגלל חוסר כוחות הדרכה.

חלק גדול בסמינר חפס ההווי (בעיקר הלילי). ישבנו לא פעם עד שלש-ארבע לפנות הבוקר ליד כוס קפה, בדיחות ושירה. ההווי הזה ריכז את כל החברה, היה הכח המאחד אותם והביא לפגישה בלתי אמצעית בין המשקים. נוסף לכך היו גם מסיבות מתוכננות. הוצאו שני עלונים - אחד עלון קיר ולסיום עלון מודפס (שאפשר לראותו אצל בני י"ב).

הסמינר היה צריך לתת בצורה מרוכזת חומר חשוב ומתומצת, אך מבחינה מעשית לא השיגו את המטרה. החברה לא עבדו ברצינות, ולא ראו את התקופה הזו כמוקדשת ללימוד, אפילו יותר רציני מאשר במסגרת ביה"ס. כנראה שהסיבה לכך הוא ההווי משותף המונע את הלומדים מלעבוד רצינית.

(המסך)

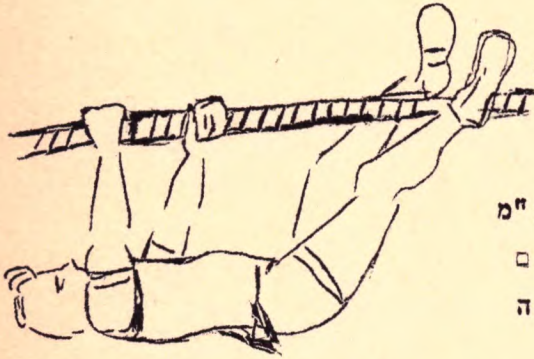
חיסרון נוסף היה שלא הביאו לפנינו את הצד שנגד צורת חיינו בצורה מספיקה. וזו דוקא הדרך הטובה ביותר לליכון דברים, היא מביאה לתמודדות ולקביעת השקפה מוגדרת יותר.

ניתן לומר שהסמינר בצורתו זו, למרות הליקוי והחסר, הוא דרך נאותה לסיכוב י"ב כיתות. חבל שהזמן העומד לרשות כל מחזור ומחזור הוא קצר, ולרב יש סיפק ביד רק לעורר בעיות ולא להגיע לסיכומים, אך גם זו לטובה. אפרת (י"ב).

קורס המעשי הגבוה

קורס זה החקיים השנה כרגיל בחורשת שויצר שעל שפת הכנרת, מקורס זה צריכים לצאת חברה אשר יהיו אחר כך פעילים בחא החטיבה של מסקם מבחינת ההדרכה והפעולה המעשית, ולפי קו זה היו פעולות הקורס.

בקורס השתתפו 36 חניכים ממסקי הקבה"מ וארבעה מסריכים מהחטיבה. קורס זה מתקיים פעם בסנתיים ולכן הוא נעשה ביסודיות רבה אם כי הזמן קצר.

מבחינה מעשית למדנו בקורס הזה מחנאות והקמת מחנה גדול, ספורט-סימוסי מעלית מדרגה ועד גסרים למניהם ומגדלים, קפ"פ, עזרה ראשונה ופעולות לילה הכוללות א"ש ומסחקי לילה, ת"ס ומפקדים. חלק זה הוא יותר ממוסך וקשה. בחלק השני שהוא יותר קל ומסעסע, עברנו ימי מבצעים: יום קופים, יום רפסודות וביות האחרון מפקדי א"ש ופירוטכניקה (אם בצבעים) ועוד. בחלק האורטי עברנו מסחקי מרחב, וחלק מעזרה הראשונה ופירוטכניקה. קורס זה היה קשה בסבילי ולדעתי יש לשלוח לקורס כזה חברה יותר חזקים ובריאים. אני איטית לא הרגשתי את המתח סצריך להיות בקורס מעין זה ולכן לא הייתי כל כך מסופק.

דב (י).

קורס טבע

(המסך מדף 5).

היו אלה ימים עמוסים שכל כולם מוקדשים ללמוד, אם מבחינה מעשית ע"י ראית הצומח והחי בשדה ואם בצורה עיונית בהרצאות. היו אלה ימים יפים של טיולים בכרמל כשהוא מלבלב ופורח, כשהצפרים מתחילות בקינון והזוחלים יוצאים מחוריהם, שם בילו את החורף. ובסיכום, גם השטח המעשי וגם הרעיוני ניתנו בצורה יפה מבלי שיקופת אחד הצדדים.

אינני מוסרת על שלזסת הימים האחרונים שהיו מוקדשים למחקר בכרמל ולחקרים. וחבל

ה צ ע ד ה

אחרי פעם ראשונה בצעדה הרטמים מרובים, כמובן. יוצאים באוטובוס מיוחד (כמובן באיחור) שמובילנו עד בית שמש. מגיעים לשם והבלגן עצום, אם כי חיכיתי לבלגן קצת יותר גדול מזה. ע"י המארגנים אנו מוצאים עצמנו משולבים בין המון הצועדים ומתמקמים בעיר הצעדה הענקית. פה ושם מגלים בין ים העירוניים גם קצת פרזופים מוכרים. עד הערב משתעממים, ובערב, כולם, בהמונים יורדים לאמפיאטרון הסבעי של בית שמש. יש נאומים, הופעות אמנתיות, ואחר כך כולם מתפזרים לישון. ברור שקשה להרדם, חם באוהל, שוכבים על אבנים וכשמצליחים כבר להרדם מעירים אותנו ה"דוסים" שצריכים להניח הפילין ולהתפלל תפילת שחרית.

מתחילים לצעוד. המסלול עובר בדרכי עפר מבית-שמש

דרך זנוח, שדות מיכה וצרעה וחוזרים לבית-שמש. ביום הראשון לא היינו עדיין בכושר, ההליכה היתה די מרושלת, אבל היה מורל וזה העיקר. דרך אגב נתגלו כשרונות מוסיקליים חדשים שלא היו ידועים.

חקרית קלה היתה לנו כשיצאנו מחניון. הלכנו במפוזר כאילו לטיול, ופתאם נתגלה לנו שופט. מתוך מבוכה התחלנו צוחקים עליו ומציעים לו להסתתר יותר טוב שלא יראו אותו, והוא כמובן נאלץ לצחוק. את היום גמרנו כשמאחורינו 28 קילומטר, ומגיעים לבית שמש קצת שבורים וצרודים.

בערב שוב התמלא האמפי כשלגדנעים מתוספים גם חיילים ואזרחים, ולאור זרקורי הענק מבחינים רק בים של ראשים צבעוני. מכל התוכנית כדאי לציין את הקוראני מהקרס הצרפתי והזיקוקין די-נור. בשתיים כבר קמים כדי להתחיל לצעוד רק ב-4¹⁵.

היום מחכה לנו דרך של שלושים וחמישה קילומטר עד ירושלים, בתוספת כמה עליות ממוצעות. הדרך עברה מבית שמש דרך נס הרים, בר גיורא ועין כרם לירושלים. לאחר ה"אימון" ביום הראשון הולכים כבר מסודר יותר וליך כל שופט עוברים בשירה. העליה לירושלים לא היתה נוראה כפי שתוארה, והיגענו לירושלים ללא נפל. בדרך סרים כל הזמן את אותם השירים שמתחילים להפאט.

בחניון בירושלים מקבלים את המדליות והתעודות, ואין כבר חשק ואין רגליים בסביל לצעוד בתוך ירושלים.

אין דבר, עושים מאמץ אחרון וצועדים בירושלים, משני צידי הרחוב צופים, ואנחנו באמצע מוכרחים לשיר בלב שמת, הגרונות נצנצות ואנו מודדים ברגלנו את כל רחובות ירושלים (הוי... מתי כבר יגיע הסוף?). הדרך אינה נגמרת ומתחילים להתעצבן. תוך כדי כך מגיעים לסוף, עולים לאוטובוס שמחזירנו הביתה מנומנמים או ישנים.

לסיכום - היה כדאי לצאת ולכך כמה סיבות: א. כדי לחלץ קצת את העצמות היבשות מן הניוון בבית. ב. תמיד כדאי לטייל וגם במסגרת של הצעדה ולהכיר את הארץ. ג. זהו מפעל חברתי חשוב הן מבחינת הפגישה עם בני גילנו מהעיר, וגם בשבילנו לליכוד חברתי. ד. זה מורה ודרכה לחתום לטוב